

Arrest

nr. 104 687 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCQ, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 31 juli 2009 in het huwelijk met een in België verblijvende Marokkaanse man en werd in functie van haar echtgenoot tot een verblijf in het Rijk toegelaten.

1.2. De echtgenoot van verzoekster verklaarde op 18 september 2012 aan de politiediensten dat verzoekster op 4 augustus 2012 de echtelijke woning had verlaten, dat zij in Marokko verbleef en dat zij had aangegeven uit de echt te willen scheiden.

1.3. Op 19 oktober 2012 keerde verzoekster terug naar België.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 6 februari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [A. L.]

Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Marokko

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Uit een attest van aangifte van de politie van de stad Antwerpen zone Zuid d.d. 18 september 2012 blijkt dat de echtgenoot komen melden is dat betrokkene sinds 4 augustus 2012 de echtelijke woonst verlaten heeft. Zij verblijft bij haar ouders in Marokko en heeft via telefonisch contact met haar echtgenoot gemeld dat zij niet meer terug wil komen en dat ze wil scheiden van hem.

Er komt een voorstel tot ambtelijke schrapping.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in haar eerste twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij betoogt tevens dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en gebrekkig is of ontbreekt.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria [van artikel] 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

[...]

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

[...]

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Op geen enkel moment werd rekening gehouden met het feit dat partijen zich verzoend hebben en dat een kind geboren werd uit de relatie van verzoekster.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; Cass. 12.05.1932, Pas. 1932,1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis aan een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde situatie niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat immers op 23/10/2012 een beslissing werd genomen enkel gebaseerd op het feit dat verzoekster niet meer werkelijk een huwelijks-of gezinsleven onderhoudt met haar echtgenoot.

Dat niet verder onderzocht werd of uit de relatie een kind geboren werd en/ of verzoekster al dan niet terugkeerde om haar huwelijk te redden.

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 23/10/2012."

3.1.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet dient te vermelden die werd toegepast. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij heeft dan ook voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient daarnaast te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De Raad stelt tevens vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn en dus aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat niet blijkt op basis van welke feitelijke gegevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, daar in de bestreden beslissing duidelijk is aangegeven dat zij niet langer over een verblijfsrecht in België beschikt.

Aangezien de bestreden beslissing een bestuurlijke beslissing is kan verzoekster in voorliggende zaak voorts niet nuttig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake rechterlijke beslissingen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. In de mate dat verzoekster betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het is niet betwist dat verzoeksters echtgenoot, R. C., de politiediensten van de stad Antwerpen op 18 september 2012 in kennis stelde van het feit dat verzoekster sedert 4 augustus 2012 de echtelijke woning had verlaten, dat zij opnieuw bij haar ouders in Marokko verbleef en dat zij hem telefonisch had meegedeeld uit de echt te willen scheiden. Op basis van deze verklaring is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoekster geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer had met de man die zij vervoegde.

Verzoekster licht toe dat uit haar huwelijk met R. C. een kind werd geboren op 1 juni 2011, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen – op 23 oktober 2012 – geen huwelijks- of gezinsleven meer bestond. Zij toont dit ook niet aan door te stellen dat niet werd onderzocht of zij niet naar België kwam om haar huwelijk te redden en door stukken aan te brengen waaruit blijkt dat zij nog steeds staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar echtgenoot.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

De eerste twee middelen zijn ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat verweerster zich terdege diende te informeren naar de situatie van verzoekster.

Dat verzoekster ook nooit de gelegenheid heeft gehad om haar gezinssituatie uit te leggen.

Dat verweerster blijkbaar geen interesse toont in het feit dat partijen zich verzoenden en dat uit de relatie van verzoekster een kind geboren werd.

Dat zij zulks behoorde te doen en ambtshalve haar beslissing diende uit te stellen.

Dat van verweerster mag verwacht worden dat zij haar onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst in acht te neemt.”

3.2.2. Daar verzoeksters echtgenoot zelf het initiatief nam om verweerder op de hoogte te stellen van het feit dat hij niet langer een gezin vormde met verzoekster en hierbij uiteenzette dat hij reeds weken niet langer samenleefde met zijn echtgenote en deze hem had meegedeeld uit de echt te willen scheiden – verklaringen waarvan mag worden verwacht dat deze niet lichtzinnig worden afgelegd – kan in casu niet worden gesteld dat verweerder de bestreden beslissing nam zonder voldoende geïnformeerd te zijn. Noch verzoekster, noch haar echtgenoot hebben deze verklaringen later herroepen of aangegeven dat hun situatie opnieuw was gewijzigd. Zij hadden hiertoe nochtans de mogelijkheid. Wanneer een van de echtelieden een bestuur formeel op de hoogte stelt dat er geen huwelijksleven meer bestaat en deze situatie vervolgens wijzigt mag van de echtelieden worden verwacht dat zij ook zelf het initiatief nemen om deze wijziging aan datzelfde bestuur mee te delen. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het voorgaande middel blijkt daarenboven niet dat verzoekster en haar echtgenoot zich effectief weer hadden verzoend op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat verzoeksters betoog omtrent de gewijzigde situatie enige grond heeft.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK